

tilstrækkelig repræsenteret hos dem, der have nedlagt Forbudet, saa forekommer det mig dog lidt snaat at stille sig mod Forslaget i sin Helhed, fordi der kommer en ny Embedsmand til. Jeg skal vedblive anbefale Forslaget, som det foreligger, og haaber, at der maa komme et Resultat ud af det.

Oct. Hansen: Jeg ønsker blot at gøre den ærede Minister opmærksom paa, at det ikke var min Mening, at Sagens endelige Afgørelse skulde lægges i Kystinspektørens Haand. Jeg fremhævede, at der skulde være Rekurs for ham, som jeg nærmest tænkte mig, til Landbrugsministeriet, som saa formentlig altid vilde tilkalde sagkyndige. Jeg betragter i det hele taget denne Sag væsentlig som en administrativ Sag. Det er ikke saa meget den enkeltes Interesse, det gælder om, som det er den offentlige Interesse, der skal varetages. Det er en offentlig Fare, man skal søge at værne sig imod, ligesom man søger at værne sig imod Brandfare, Epidemier osv. Det ærede 5te Medlem for 3die Kreds (Rasmussen), som talte om, at der var dem, som sværmede for Embedsmænd — hvorved han formodentlig tænkte paa mig — og som mente, at det skulde man principielt være imod, har dog vist ikke noget imod, at der er Embedsmænd, offentlige Institutioner, som sørge for, at vi sikre os mod Brandfare, og sørge for at sikre os i sanitær Henseende mod Epidemier, Pest og Gud ved andet. Dette her er en Fare fra Havet, som kan ramme ikke den enkelte Lodsejer, men en hel Kyststrækning kan den tage bort, hvad vi have Eksempler paa fra tidligere Tider. Og naar saa er, er det naturligt, at Sagen bliver lagt i Statens Haand, og at der bliver beskikket en særlig kyndig Embedsmand. Naar man saa ikke vil nøjes med hans Erklæring alene, rekurrerer man til den højeste administrative Myndighed, som dog formodentlig staar under Rigsdagens Kontrol, og som vi have Haand i Hanke med. Det have vi jo ogsaa med Ministrene som bekendt.

Endnu skal jeg bemærke, at jeg samstemmer fuldstændig med det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) i, at den Bestemmelse i §§ 4—5 om, at Bekendtgørelsen skal tinglæses, vistnok er ganske overflødig og umotiveret. Jeg gør opmærksom paa, at det, at en saadan, hvad skal jeg kalde det, Servitut, Byrde paa Ejendommen bliver læst, er ganske over-

flødig lige over for de hidtil berettigede i Ejendommen, navnlig Panthaverne. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at en Panthaver fra tidligere Tid jo maa respektere, at nu er der anordnet en Beskyttelse, en Sikring af denne Kyst; men naar det altsaa ikke en Gang har Betydning for ham, skal det heller ikke have Betydning for senere Købere eller Ejere, og saa har overhovedet Tinglæsningen ingen Betydning. At lade en Ting tinglæse, er ikke den rette Maade at kundgøre den paa. Det gøres meget bedre ved et rekommanderet Brev eller ved en Bekendtgørelse i Avisen. Hvad altsaa Tinglæsningen skal til, forstaar jeg ikke. Maaske jeg til 2den Behandling faar at vide, hvad den ærede Minister har ment med dette Ord „henholdsvis“ i § 12. Jeg er for Resten i Stand til at forklare den ærede Minister det. Det maa forstaas i Forbindelse med Henvi- sning til tidligere Lovsteder, saa tror jeg nok, at man kan finde ud af det.

Rasmussen: Det ærede 11te kongevalgte Medlem (Hage) vilde tillægge mig den Hensigt, at jeg vilde standse en saa betydelig Sag, der angik saa mange Millioner, fordi jeg ikke saa det Princip, som er nedlagt i det foreliggende Forslag. Jeg vil henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at netop det Princip, jeg staar paa, stod han paa i Fjor. Man hørte nemlig ikke den Gang noget til, at han vilde indføre denne, lad mig kalde det, faderlige Omsorg fra Statens Side over for Lodsejerne, men blev enig med Folketinget om at ordne det paa en anden Maade, paa en Maade, som Mindretallet i Udvalget i Fjor netop sluttede sig til. Fordi jeg ikke hylder det ny Princip, vil jeg derfor meget forvare mig mod, at jeg skulde være ligegyldig over for, at de mange Millioners Værdi, som det ærede Medlem omtalte, skulde værnes. For øvrigt, siden jeg er kommen til at berøre dette Spørgsmaal om denne forfærdelige Sagkundskab, som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) var inde paa, saa spørger jeg: Hvem bestemmer saa Sagkundskaben? Man hører dog saa megen Kritik her i Landet om dem, der ved den ene eller anden Lejlighed skulle give Møde med Sagkundskab, og deres Sagkundskab bestrides af en hel Mængde andre. Det er jo Personer, alle dem, vi skulle bruge, og derfor mener jeg, at den Mand, der er udnævnt her inde fra til at møde som en Slags Embedsmand i den Retning, og den